

закон о порезима) и предлаже Влади да усвоји или не усвоји материјал, тј. акт. Разлог разматрања материјала на сталним радним телима је како би се видела усаглашеност материјала са утврђеном политиком Владе, као и ради усаглашавања ставова министарстава о конкретном материјалу.

Повремена радна тела образују се ради разматрања конкретног питања и давања предлога, мишљења и стручних образложења Влади, односно ради решавања неког конкретне случаја. У пракси повремена радна тела често буду састављена како од министара и државних секретара, али тако и од високих државних службеника.

Координациона тела оснива Влада ради усмеравања појединих послова када је за вршење тих послова надлежно више министарстава. Разлика између координационих тела и радних тела Владе је у томе што је превасходни задатак координационог тела усмеравање (координација) рада министарстава у тачно одређеном послу, док радна тела, нарочито она која су повремена имају више саветодавну улогу и мање се ослањају на рад министарстава.

Савети председника Владе су саветодавна тела председника Владе које он може сам образовати. То могу бити савет за економски развој, савет за државне органе и јавне службе и друго Савете по обичају чине стручњаци који нису запослени у државним органима.

3. ДРЖАВНА УПРАВА.

1. Појам државне управе.

Државна управа је део извршне власти. У теорији постоји више дефиниција државне управе. Дефинисање појма државне управе зависи да ли се појам државне управе дефинише због потреба науке или је дефиниција потребна због практичне примене. Као што је већ напоменуто у делу којим се дефинише појам извршне власти, у теоретском смислу државна управа је, с једне стране део извршне власти, али са друге стране и шира од извршне власти. Постоји велики број различитих дефиниција државне управе. Дефиниција државне управе зависна је од начина уређења државне власти, односно уређења државног система, од ширине послова које обавља државна управа, од врсте органа и организација која обављају управне послове, и друго

Оно што је исто код већине дефиниција, у чему се већина савремених аутора слаже јесте да је државна управа (управа, администрација, државна служба) вршење оних активности државне власти којима се извршавају закони и други прописи (ауторитативни послови), али и других послова који се не врше уз ауторитет власти, већ су засновани на регулацији друштвених односа без принуде, на предузимању активности рад стварања општег благостања друштва. Док је у пракси у већини држава и даље присутна „Веберова теза”, дотле се све већи број аутора окрећу ка Хабермасовим идејама (дијалог грађана и државе о стварима од јавног значаја) или постмодернистичким идејама „државе благостања” (друштво-држава које ће личити на малу породицу, где сви грађани подједнако доприносе).

Закон о државној управи из 2005. године дефинише државну управу као део извршне власти Републике Србије који врши управне послове у оквиру права и дужности Републике Србије. У суштини, ова дефиниција садржи функционални критеријум појма државне управе, где је одређујући чинилац одређивање управних послова. Тако Закон набраја управне послове који се могу сврстати у две основне групе: 1. извршавање закона и других прописа и инспекцијски надзор (део извршне власти – класична ужа, дефиниција управе) 2. учествовање у обликовању политике Владе, праћење стања, развојни послови, старање о јавним службама и стручни послови ради развоја области друштва за коју су надлежни (шира дефиниција са државним апаратом као партнером, без примена ауторитета власти). Закон о државној управи Републике Србије представља модеран закон који препознаје нову управну доктрину „Добре управе” о којој ће касније бити речи.

Државну управу чине министарства, органи управе у саставу министарстава и посебне организације – органи државне управе. Ови органи управе образују се законом, и то по правилу Законом о министарствима, али је могуће да посебне организације буде образоване и другим